

ganske vist været stor Meningsforskjel ogsaa i Udvalgets Majoritet. Men endelig er det to aldeles forskellige Ting, om Staten skal have Skovtvangen paa enkelte Strækninger eller i det Hele taget. Selv de, der optraadte for Skovtvangen i Almindelighed, vare dog saa uihilbede at indrømme, at her forelaae store Urimeligheder, og om man er nok saa betænkelig ved at opheve Skovtvangen for hele Skovcomplexet, kan dog Ingen nægte, at de Forhold, der paa Grund af tilfældige Omstændigheder bestode, da Skovforordningen af 27de September 1805 udkom, som siden ere blevne endnu mere tilfældige, som stride saaledes mod alle de naturlige Forhold, der her have en berettiget Indflydelse, at denne bestaaende Ordning ikke i alle Enkeltheder kan være holdbar. Man kan være nok saa hange for dette Princip, og Ingen kan dog for Alvor sige, at just paa det Sted, hvor Skoven staaer, skal den staae. Jeg beklager, at jeg ikke i dette Dieblit har vor egen Udvalgsbetænkning fra Finantsudvalget ifjor liggende foran mig, men man vil der finde oplyst, at der i disse Districter er Sogne, som ere aldeles usædvanligt forsynede med Skov, hvor hele Strækninger ere bedækkede med Skov, og hvor der, naar man seer paa Afsetningsforholdene, er overordentlig megen Grund til at undersøge, om man skal tage Skovtvangen bort eller ikke. Jeg vil maaskee, naar jeg nærmere seer paa denne Sag og faaer de fornødne Oplysninger, kunne blive enig med det ærede Medlem fra Veile foran mig (Gad) om, at der ikke er nogen slynderlig Indvending at gjøre imod at beholde Skovtvangen for Buderupholm. Jeg tilstaaer, at jeg har nogen Tvivl. Vel veed jeg, at denne store Skovstrækning ligger paa flet Jord, men der er utrolig lave Priser, altsaa ikke tilstrækkeligt Forbrug paa disse Egne. Jeg veed ikke, om en Undersøgelse af samtlige disse concrete Forhold maatte føre til at lade Skovtvangen bestaae. Jeg tvivler ikke om, at for Størstedelen kunde man lade Skovtvangen vedblive der, ligesaa bestemt som jeg derimod vil holde paa, at Skovtvangen falder bort i disse faldsterke Districter, der ligge paa fortrinlig Jord og ved Siden af Jord, der er af ganske samme Dkvalitet, og som sælges — jeg troer, at de

ærede Medlemmer fra Falster ville give mig Ret, naar jeg siger, at Prisen paa dyrket Jord paa et Par af disse Steder er over 300 Rdl. Til det Argument, den ærede Finantsminister fremsatte idag, skal jeg sige, at det ikke vel kan siges, at vi ville handle aldeles uprincipielt ved at tage Byrden bort fra Statskoven og paa samme Tid lade den hvile paa de private. Jeg vilde ikke være med til at forlange en høj Betaling af de Private, fordi jeg troer, at dette Forlangende berøer paa en Misfjendelse, en Misforstaaelse af de factiske Forhold, men jeg er fuldkommen enig med dem, der forlangte denne Betaling, i det Princip, de stillede sig paa, nemlig at de Private ikke have Ret til Mere, end hvad de have kjøbt med disse Rettigheder. Vi have fuldkommen Ret til at sige til de Private: I skulle kun have, hvad I have kjøbt, og dog tage den Forbeel for Statskassen. Vi ere saameget mere berettigede dertil, som Lovgivningen har været aldeles forskjellig, idet Statskoven ikke ere behandlede efter de samme Principer som de private; tværtimod, gaar vi tilbage til den ældre Skovlovgivning, saa vilde vi uafslædig see Bestemmelser af temmelig forskjellig Væstfæst, forskjellig for de private og for Statskoven.

N. Sage: Under en Forhandling, der for kort Tid siden fandt Sted her i Thinget med den ærede Kirke- og Underviisningsminister, var der et Medlem — jeg veed ikke hvilket, — som sagde, at vi Menneſter nu engang ikke ere saa gode, som vi burde være. Saaledes siger jeg ligeoverfor den ærede sidste Taler, at vi Menneſter stundom ikke ere saa kloge, som vi burde være; men han maa dog ogsaa engang lade Fornuften have lidt at sige. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen statsoeconomisk Debat her, thi det turde nok være, at det ærede Medlem i mange Henseender og efter de strenge, usvavelige Regler, som kunne opstilles fra et oeconomisk Standpunkt, vil have mere Ret i sin Paastand, end jeg har i min, men jeg bliver ved, hvad jeg før har hitted, at det skal glæde mig, naar disse Skove gaar over i private Hænder med de samme Byrder og Forpligtelser, som nu paahvile dem. Dette Spørgsmaal har jo egentlig heller ikke været